

Lubomír Stanček

Mám srdce?

Zo všetkých orgánov, ktoré máme v našom tele, na ktoré si najviac spomenieme, je naše srdce. Srdce je malý sval, ktorý je neustále v pohybe. Vo dne v noci udiera a bije, aby sme žili. Je to malá pumpička, ktorá rozháňa krv do všetkých ostatných orgánov a údov nášho ľudského tela. Jedine človek si povie: mám srdce. Keď povieme srdce, nemyslíme len na ten sval v našom tele, ale aj na niečo oveľa viac. Tak napríklad, čo si predstavíme pri slovách Pána Ježiša z Evanjelia: „Vezmite na seba moje jarmo a učte sa od mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom; a nájdete odpočinok pre svoju dušu“ (Mt 11,29).

Čo si pomyslíme pri týchto slovách? Zaiste by odznelo viac odpovedí. O srdci sa veľa popísalo a pohovorilo nielen v oblasti medicíny, ale aj v oblasti teológie. Áno, aj viera je úzko spojená so slovom srdce. V tom prípade sa pred našimi očami objaví známy obraz alebo socha Pána Ježiša, ktorý poukazuje rukou na jeho Božské Srdce, ktoré hovorí ohňom a z ktorého vychádzajú paprsky jasu.

Úcta Božského Srdca je u nás veľmi hlboko zakorenená a rozšírená. Keď sa Pán Ježiš rozhodol vykúpiť a spasit' svet, zbral si na seba podobu človeka, stal sa nám podobným, okrem hriechu. Pri zvestovaní anjela Gabriela, keď Panna Mária vyriekla po krátkom uvažovaní svoje slobodne: „Hľa, služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova“ (Lk 1,38), začalo biť srdce Pána Ježiša v tele prečistej Panny menom Mária. Odvtedy môžeme tradovať veľkosť lásky k Srdcu Pána Ježiša. Ľudské srdce sa stalo sídlom nesmiernej lásky nášho Vykupiteľa k ľudskému pokoleniu. Keď myslíme na hmotné srdce Pána Ježiša, ktoré bilo pre nás a ktoré sa pre nás dalo prebodnúť kopijou vojaka na kríži, myslíme zároveň na lásku Pána Ježiša ku nám. Ved' vieme, že od jasieľ cez smrť na kríži až po Ježišovo nanebovstúpenie, keď bol Boh prítomný v ľudskom tele medzi nami, toto Srdce milovalo a chcelo ľudí milovať a naučiť milovať svojho Boha a svojho blížneho i nás samých. Veľmi výrečným je obraz od Poslednej večere, keď si na hrud' Krista položil svoju hlavu Ján apoštol. A ten Ján nám odkazuje: „Boh je láska“ (1 Jn 4,8). Ján založil prvú úctu v Cirkvi k tomuto dôležitému orgánu ľudského tela, pretože nie svalu vzdávame obdiv, ale tomu, čo tento sval znázorňuje: Boha, nekonečnú Lásku, ktorý viac miloval, ako si vieme predstaviť. Snáď, keď stojíme na Veľký piatok pod Kristovým krížom a uvedomujeme si, že z lásky za nás sa vzdal všetkého; matky, svojich šiat, nechá si preraziť bok tela kopijou vojaka Longiusa. V evanjeliu čítame, že vtedy vyšla z jeho boku krv a voda. Dôkaz, že je mŕtvy, že daroval nám všetko, že zomrel, aby sme my žili. Keď o tomto uvažoval svätý Augustín, zvolal: – Nech každý jazyk a každý národ miluje Srdce najsladšieho Ježiša. – Toto povedal po zrelom uvažovaní syn svätej Moniky. Ten Augustín, ktorý bol predtým bludár,

manichejec, ale pri vypovedaní týchto slov už bol Kristov. Uvedomil si, že toto Srdce milovalo skôr i vtedy, keď odmietol jeho lásku. Slová Pána Ježiša sú úžasné: „Nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí svoj život za svojich priateľov... tým viac za nepriateľov“ (Jn 15,13). Náš hriech robí z nás nepriateľov. Aj za náš hriech zomrel Kristus, za náš hriech si dal zobrať aj to posledné, keď kopijou prebodnú jeho Srdce.

Na vrchole úcty k Božskému Srdcu Ježišovmu stojí nám známa Mária Margita Alacoque, ktorá šírla známe prisľúbenia Božského Srdca.

Tak sa mesiac jún stal mesiacom úcty Božského Srdca, ako je mesiac máj – mesiacom úcty Panny Márie. Svätý Otec Ján Pavol II. nás vo svojich príhovoroch vyzýval, aby sme z tohto Srdca ako z nevyčerateľného prameňa naučili sa čerpať to, čo sa z iného prameňa nedá. Má to byť pre nás najmä láska, ktorej je v našej dobe stále menej, a to vo všetkých stupňoch a stavoch. Svet ide úžasnou rýchlosťou dopredu. Veda, umenie, technika – a láska? Tej dnes chýba viac ako v minulosti. Človek sa uzatvára. Deti sa sťažujú na rodičov, že nemajú na ne čas. Rodičia smútia, že deti ich neprídu navštíviť, že nemajú čas. Aj medzi súrodencami vidíme často rivalitu, hmotné zaniehanie – a láska? Ach, láska! A predsa sa nám ponúka riešenie a východisko. Vzorom je nám Ježiš, ktorý chce každému jednému dať lekciu lásky. Pohľad na Božské Srdce nie je zbytočný či nepotrebný. Kto sa chce skutočne naučiť láske, ponúka sa mu Ježiš so svojim pokladom, svojím Srdcom.

Dnes si hádam viac uvedomujeme, že život bez lásky sa stáva nešťastím. Nemať nikoho, nemať komu povedať milé slovo je nešťastie. Keď si vieme odniesť úsmev človeka, milé slovo, teplý stisk dlane, dobrú radu, úprimný pohľad, tým viac si uvedomujeme to, čo nám ponúka Pán Ježiš. On tak miloval, že nič si neponechal pre seba. Dokonca si praje, aby sme jeho Otca nazývali svojím. Keď odchádza od nás, hovorí: „Keď odídem a pripravím vám miesto, zasa prídem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja“ (Jn 14,3). Dôkaz lásky. Najmä mladí ľudia túžia po dôkaze lásky. Často však nesprávne, hriechne, nedovolené. Dôkaz lásky je najcennejší vtedy, keď človek zabúda na seba a vidí viac toho druhého. Je to zriedkavé? Ani nie. Treba sa nám vedieť len viac rozdávať. Keď sa to začne v jednej rodine, u niekoľkých z nás, už sa niečo rozbehne, už bude položený základ, už to bude mať určitý efekt. Keď sa človek presvedčí, že ľahšie je dávať ako prijímať, začne to uplatňovať aj v láske.

Uvedomme si, že máme srdce, a to nielen vtedy, keď sa objavia prvé bolesti, pichnutia, zvýšená činnosť tohto svalu v ľudskom tele, ale už teraz, keď si uvedomujeme nedostatok lásky vo svete, keď sami túžime milovať a byť milovaní. Vtedy sme pochopili aj slová Pána Ježiša: „Kto chce ísť za mnou...“ (Lk 9,23).

*Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár*

Hoden je úcty, kto slabého si hľadá. V deň nešťastia ho vyslobodí Pán. Bude ho chrániť a život nevezme mu, chodiť bude šťastný po zemi, a nevydá ho nepriateľom zlým. V chorobe záštitou mu bude a jeho bolesť sa na rozkoš premení.

Riekol som: Bože, buď mi milostivý, uzdrav mi dušu, lebo som zhrešil pred Tebou! Hľa, vykrikujú moji nepriatelia: kedy už zomrie konečne, i on i jeho meno? A kto ma navštívi, daromné veci hovorí, kľamstiev si naznáša a sotva vyjde von, po celej ulici ich trúsi. Šepotajú si o mne, nenávidia ma a vymýšľajú na mňa mrzké veci: — prahivá choroba sa naňho vyliala, leží, ej, leží, nevstane ten viac!

Priateľ môj, muž, ktorému som veril a ktorý so mnou jedával môj chlieb, päť mi ukázal a ide proti mne.

Zmiluj sa, Hospodine, a sám ma postav na nohy! Ja za rovné im rovným odplatím. Ak nebudú už nepriatelia moji zlomyseľne si šepkať nad mnou, bude to pre mňa znamením: Tvoj som a máš ma rád a podoprel si moju nevinnosť, navždy ma položil pred svoju svätú tvár. Buď požehnaný, Pán, Boh Izraela, požehnaný buď naveky!

Prvá kniha žalmov. "Prebásnil Milan Rúfus"

Čo znamená zasvätiť sa a prečo Panne Márii?

Zasvätiť, znamená vybrať niečo z obyčajného používania a dať to len pre určité používanie. Ale môže sa to týkať aj osoby, ktorá svoj život nasmeruje potom len určitým smerom, žije len pre to, čomu je zasvätená.

Rehoľník, kňaz je zasvätený Bohu, má žiť pre Boha. Je Božím vlastníctvom, sú s tým spojené aj výsady aj povinnosti. Má povinnosť plniť Božiu vôľu, pracovať na svojej svätosti, privádzať k Bohu iných a má mimoriadnu Božiu ochranu.

Zasvätiť sa Panne Márii znamená zasvätiť sa Bohu cez Pannu Máriu, dávame sa Márii a ona nás dáva Bohu, plníme svoje záväzky voči nej a ona ich predkladá Bohu. Výsady, ktoré nám Boh dáva dostávame cez Pannu Máriu. Prečo to robíme takto? Lebo tak je to Bohu milé, pretože rešpektujeme jeho plán spásy t.j. Krista sme dostali cez Máriu a máme cez Máriu ísť ku Kristovi a k nebeskému Otcovi. (Treba si prečítať dielo Ľudovíta Grigniona *O pravej úcte k Panne Márii* - je voľne dostupné na internete. Celá táto kniha je o tom, prečo cez Máriu ku Kristovi, všetko je tam podrobne vysvetlené.)

V zasvätení môžeme a máme rásť, preto ho treba často opakovať - aj každý deň.

Modlitba zasvätenia sa Panne Márii

*Nepoškvrnené Srdce Panny Márie,
plný dôvery prichádzam k Tebe.
Chcem sa Ti zasvätiť celkom ako Tvoje dieťa.
Navždy sa Ti zasväcujem a darujem.
Zasväcujem Ti celý svoj život, svoju dušu
a svoje schopnosti, radosť i úspech.
Všetko, čím som, čo mám a čo robím,
všetko nech je Tvojím majetkom a vlastníctvom.
Bez akejkoľvek výhrady nechávam vládnuť
Tvoje Nepoškvrnené Srdce nado mnou,
nad mojou rodinou a nad všetkými,
ktorých mi chceš zveriť.
Stále chcem myslieť na to,
že Ti patrí, že ma vedieš a ochraňuješ.
Nepoškvrnená Matka, sľubujem Ti,
že Ti budem zasväcovať obety
a snaženia každého dňa,
že sa budem s láskou k Tebe modliť ruženec
a oslavovať Tvoju pamiatku;
a tak uzmierovať Boha za všetky urážky
i Tebe spôsobené bolesti.
Matka, Tvoj som teraz i naveky.
Skrze Teba a s Tebou chcem
navždy celkom patriť Ježišovi. Amen*

Slávnosť Najsvätejšieho Srdca Ježišovho je aj prvý piatok v mesiaci. Spoveď pred prvým piatkom: v pondelok – štvrtok od 17,30 h. V piatok už od 17,00 h.

Budúcu nedeľu sa uskutoční zbierka pre potreby farnosti.

Boh dáva šťastie, ale človek sa musí za ním načiahnúť. Boh dáva milosť a požehnanie, ochranu a oporu, človek sa však musí o ich prijatie usilovať. Veľa ľudí zmešká množstvo „malého šťastia“, lebo stále myslia na veľkú udalosť, na veľkolepé šťastie. Veľa ľudí si myslí, že na to, aby boli šťastní, stačí byť človekom šťasteny. Žijú však celý život v omyle. Šťastnými sa stávame po kúskoch. Šťastie nie je trvalé, ako hovorí príslovie, je premenlivé ako počasie. Napriek tomu k šťastiu smerujú cesty. Už len túžba po šťastí spôsobí, že sa šťastie začne zjavovať. Kto túži po šťastí, ten ho napokon aj nájde. Šťastie predsa nezávisí od bohatstva, slávy alebo moci. Šťastie je niečo výnimočné. Je to spokojnosť so sebou samým a svetom.

Nechajte sa povzbudiť týmito dobrými želaniami a želajte aj vy všetko krásne a dobré tým, ktorí sú k vám láskavi, a rovnako tým, ktorí vám spôsobujú starosti a zármutok. Dajte vašim želaniam nové krídla. Príde tak k reťazovej reakcii dobrých želaní, k reťazovej reakcii lásky.

Adalbert Ludwig Balling

Sväté omše v 9. týždni cezročného obdobia - (C)

3.VI. pondelok *«slovenská»*

18.00 Za † Ladislava Nemca – 30. deň

4.VI. utorok

18.00 Za † Milana Jurčáka

5.VI. streda

18.00 Za † Cypriána Fabiankoviča, manželku a syna Teofila

6.VI. štvrtok *Svätá omša z nasledujúcej slávnosti*

18.00 Za † Jána, Helenu a Serafinu – nedožitých 100 rokov

7.VI. piatok - *Najsvätejšie Srdce Ježišovo - slávnosť*

18.00 Za † Rudolfa Jurčoviča

8.VI. sobota *Nepoškvrnené Srdce Panny Márie*

08.00 Za † sr. Annu Valériu Krajčovičovú (20. výročie) a rodičov

Upratovanie kostola č.d. 325-352

9.VI. 10. nedeľa v cezročnom období

08.00 Za † Jána a Annu Cetlových

Lektori: Macáková E., Jelínek L.

10.00 Za farníkov

Lektori: Polakovičová Z., Polakovič P.

14.00 Posvätný ruženec a litánie

Liturgický kalendár

3.VI. pondelok sv.Karol Lwanga a spol., mučeníci

4.VI. utorok sv.Kvirín, biskup a mučeník

5.VI. streda sv.Bonifác, biskup

6.VI. štvrtok sv.Norbert, biskup

7.VI. piatok **Najsvätejšie Srdce Ježišovo - slávnosť**

8.VI.sobota **Nepoškvrnené Srdce Panny Márie**

Svätý Bazil Veľký

Mystická tradícia

Svätý Bazil ako biskup bol strážcom a učiteľom tradície Cirkvi, ktorá bola „odovzdávaná... v tajomstve“. Modlitba, forma a látka sviatostí, znamenie kríža - to boli poklady učenia, ktoré boli udržiavané v skrytosti prostredníctvom disciplíny utajovania. Boli ešte starobylejšie ako napísané evanjeliá. Svätý Bazil v nasledujúcom úryvku z rozpravy o Duchu Svätom, ktorú napísal okolo roku 375, rozlišuje medzi „učením“ a „ohlasovaním“. Podľa jeho názoru učenie zahŕňa vnútorné bohatstvá tajomstva, ktoré môžu pochopiť len tí, ktorí majú milosť nového života v krste. Ohlasovanie je verejné a presvedčivé kázanie dobrej zvesti všetkým ľuďom. Ohlasovanie priťahuje ľudí k učeniu.

Cirkev zachováva vieroučné body a praktiky, ktoré sú všeobecne prijímané alebo verejne prikazované. Niektoré pochádzajú z písomného učenia, iné sú nám odovzdávané „v tajomstve“ prostredníctvom tradície apoštolov. Vo vzťahu k pravému náboženstvu oboje má tú istú platnosť. To nikto nebude popierať - nikto, kto je aspoň v malej miere informovaný o inštitúciách Cirkvi. Keby sme chceli odmietnuť nejaké zvyky, ktoré nepochádzajú z písomného podania, z toho dôvodu, že sú relatívne nedôležité, neúmyselne by sme potupili evanjelium v jeho podstate. Alebo by sa naše verejné vyznanie viery stalo obyčajnou frárou a ničím viac.

Vezmime si prvý a najvšeobecnejší príklad. Kto nás učil - písomnou formou - urobiť znamenie kríža nad tými, ktorí veria v meno nášho Pána Ježiša Krista? Aký spis nás naučil obrátiť sa pri modlitbe na východ? Ktorý zo svätcov nám v písomnej forme zanechal slová invokácie pri pozdvíhaní chleba Eucharistie a kalicha dobrorečenia? Nie, je dobre známe, že sa neuspokojíme s tým, čo zaznamenal apoštol alebo evanjelium, ale v prefácii a doxológii pridávame iné slová, pretože sú dôležité pre platnosť služby. A tieto pochádzajú z nepísaného učenia.

A čo viac, požehnávame vodu krstu a olej krizmy a tiež katechumena, ktorý prijíma krst. Na základe akej písomnej právomoci to robíme? Vari nie je našou právomocou tichá a mystická tradícia? Na základe akého zapísaného slova učíme o pomazaní olejom? A odkiaľ pochádza zvyk trikrát umývať pri krste? A čo iné zvyky pri krste? Z akého biblického úryvku odvodzujeme zrieknutie sa satana a jeho anjelov?

Vari to nepochádza z toho neverejného a ukrytého učenia, ktoré naši otcovia strážili v tichosti mimo dosahu ľudí, ktorí do všetkého strkajú nos a všetko zo zvedavosti skúmajú? Dobré sa to naučili - úžasná dôstojnosť tajomstiev sa najlepšie uchováva v tichosti. O tom, na čo sa nezasvätení ani nemôžu pozrieť, sa asi nebude verejne hovoriť v písomných dokumentoch.

Prečo mocný Mojžiš neotvoril všetky časti svätostánku každému? To svetské postavil mimo posvätných hraníc. Prvé nádvorie vyhradil tým, ktorí boli čistejší. Avšak len levitov považoval za hodných, aby boli Božími služobníkmi. Obety, zápalné obety a zvyšok kňazskej práce prideliť kňazom. A z týchto ľudí si vybral len jedného, ktorý mohol vojsť do svätyne, a to nie vždy, ale len raz v roku - a v ten jeden deň bol určený čas na jeho vstup do svätyne, aby mohol hľadiť na Svätyňu svätých a žasnúť nad novým pohľadom.

Mojžiš bol dosť múdry, aby vedel, že tým, čo veľmi dobre poznáme, pohrdame, pričom to nezvyčajné a neznáme prirodzene vzbudí veľký záujem. Apoštolí a otcovia, ktorí ustanovili zákony pre Cirkev, strážili túto úžasnú dôstojnosť sviatostí v disciplíne utajenosti a mlčania. To, čo sa opakuje

medzi bežným ľuďom, nie je vôbec tajomstvo.

To je dôvod pre našu tradíciu nepísaných predpisov a praktík: aby sa poznanie nášho učenia nestalo príliš bežným a aby ho zástup ľudí nezanedbával a nepohrdal ním.

Učenie a ohlasovanie sú dve odlišné záležitosti. To prvé je udržiavané v tichosti, to druhé je ohlasované celému svetu. Jedna forma tohto ticha je záhadnosť, ktorá sa používa v Písme a ktorá čitateľovi sťažuje pochopenie významu učenia. Všetci sa pozeráme pri modlitbe na východ, ale len zopár ľudí vie, že hľadáme našu starú krajinu, raj, ktorý Boh vybudoval v Edene na východe (Gn 2, 8). V nedeľu sa modlíme postojacky, ale nie všetci poznajú dôvod. V deň vzkriesenia (v gréčtine toto slovo doslova znamená „opäť stáť“) vstávame - aby sme si pripomenuli milosť, ktorú sme dostali, - nielen preto, lebo sme vstali s Kristom a máme „hľadať to, čo je hore“ (Kol 1, 3), ale aj preto, lebo sa zdá, že tento deň je v istom zmysle obrazom doby, ktorú očakávame - doby, ktorá nasleduje po tejto prítomnosti. Bude to deň, ktorý nepozná večer alebo noc; bude to deň, ktorý sa nikdy neskončí alebo nezostarne. Cirkev učí svoje adoptované deti, aby sa v nedeľu modlili postojacky ako neustálu pripomienku života bez konca, aby sme nezanedbali kráčanie doň.

Nestačí mi čas, keby som chcel rozprávať o všetkých nepísaných tajomstvách Cirkvi.

Myšlienky k modlitbe

Učenie a ohlasovanie sú dve odlišné záležitosti. To prvé je udržiavané v tichosti, to druhé je ohlasované celému svetu.

Ak odmietame zvyky Cirkvi, ktoré nepochádzajú z písomného podania, potupujeme evanjelium.

Tým, čo veľmi dobre poznáme, pohrdame, pričom to nezvyčajné a neznáme prirodzene vzbudzuje veľký záujem.

Zapamätajte si

Úžasná dôstojnosť tajomstiev sa najlepšie uchováva v tichosti.

Námety na konanie

Pestujte v sebe úctu k Božím tajomstvám a majte pred nimi bázeň.

Scott Hahn a Mike Aquilina „Žiť tajomstvá“

Dobry pastier položí aj život za svoje ovce

(Jn 10, 22 - 30)

Logika pastiera je extrémna. Nerozdáva iba myšlienky alebo zákony, nestáva sa len pastierom oviec, ale stáva sa ovcou a obetným darom. A toto je najväčší detail lásky, ísť do extrému. On je pastierom, ktorý sa nielen obetuje za ovce, ale dáva aj večný život.

Ježiš zjavuje Židom, za akú cenu budú kúpené tieto zelené pastviny. Len toto je tá najreálnejšia cesta pastiera, kde každý krok skrýva v sebe kríž. Len Ježiš tu stanovuje aj meradlo, kto môže byť pastierom jeho stáda. A to len ten, kto vstupuje cez neho.

Tu, v Šalamúnovom stíporadí, nikto nemôže zostať neutrálny voči Kristovej požiadavke. Sloboda, ktorú Boh dal, je zároveň veľkou zodpovednosťou a tá vyžaduje od človeka také predpoklady, aby v ňom láska nebola márna.

Napriek tomu, že celý národ zakúsil Božiu lásku, starostlivosť. Napriek tomu, že počuli, ako ich Boh každého volá po mene, človek neustále ukazuje zatvrdnuté srdce. Láska a túžba počuť pastierov hlas vedú k záchrane, ale s vyvolenými ovečkami sa niečo deje. Len hlas niekedy delí človeka od Boha. Ábel počuje dobro, Kain počuje zlo. Je tu Peter a Judáš. Lotri umierajúci na kríži, jeden zachránený s menom, druhý bez mena. Nepochopiteľná Božia logika.

Dnes ovečky blúdia a ani nevedia, že blúdia. Lebo kde odumiera Boh v stáde, tam odumiera všetko.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“

Príbeh na uzdravenie duše

BATOH

Jedného dňa Boh zostúpil na zem a zvolal všetky zvieratá a človeka. Povedal im:

„Chcem, aby ste boli šťastní a spokojní a žili v harmónii. Ak má niekto z vás akúkoľvek sťažnosť, nech ju bez obáv vyjadrí a ja ju okamžite vyriešim.“

Nikto nič nehovoril. A tak sa Boh obrátil na opicu:

„A ty, si spokojná?“

„Samozrejme!“ odpovedala opica, „mojím pokladom sú moje štyri labky a vzrast, ktorý mi každý závidí. Dôvody na záviť nemám žiadne. V porovnaní so škaredým medveďom som nádherná. Ten si má na čo sťažovať.“

Ostatné zvieratá uvažovali rovnako ako opica, no čakali, kým sa medveď postážuje. Ten sa však nesťažoval. Naopak, pyšne predniesol:

„Cítim sa silný, dobre stavaný a mám v sebe šarm. V porovnaní so slonom, ktorý vyzerá ako obludná hora mäsa, ktorá sa rozpadne na kusy, som očarujúci. Ja sa na nič nestážujem.“

Slon sa ujal slova a povedal:

„Ach! Ani ja sa vôbec na nič nestážujem. Cítim sa silný a pevný ako mocný kráľ. Veľryba je na tom oveľa horšie. Vyzerá ako beztvárna hmota.“

Veľryba sa nesťažovala. Považovala sa za lepšiu ako vyťahnutú a kolísavú žirafa.

Žirafa sa cítila štíhla, jemná a majestátna na rozdiel od bezvýznamného a po zemi ležúceho mravca.

Mravec sa považoval za kráľa v porovnaní s komárom. Komár si pripadal rýchly a schopný sebaobrany...

Potom prišiel na rad človek. Vypočítal všetky svoje prednosti a silné stránky. Trvalo to dlho. Potom začal rozprávať o nedostatkoch druhých a zosmiešňoval ich.

Boh, ktorý doposiaľ mlčal, sa ku všetkým obrátil a povedal:

„Dobre, vidím, že každý z vás nesie dva batohy. Do zadného hádzate vlastné nedostatky, ktoré ukrývate. A do predného nedostatky ostatných, ktoré kritizujete a vysmievate sa im.“

- Mnoho našich hádok pramení z nedostatku prijatia jedinečných vlastností ostatných...

- Náš predný batoh môže byť preťažený negatívnym pohľadom na ostatných...

- Ak sme spokojní s vlastným obrazom, môžeme byť spokojní aj s obrazom druhých...

José Carlos Bermejo „Ďalšie príbehy na uzdravenie duše“

Rok nad evanjeliom

Slobodno v sobotu uzdravovať?

„V istú v sobotu vošiel do domu ktoréhosi popredného farizeja stolovať a oni ho pozorovali... bol pred ním akýsi človek, ktorý mal vodnatieľku. Ježiš sa obrátil k zákonníkom a farizejom a opýtal sa: „Slobodno v sobotu uzdravovať?“ Uzdravil ho a prepustil.“ (Lk 14,1-4)

Ježiš si vážil sviatočný deň soboty. Chodil pravidelne do synagógy. Vystúpil však tvrdo proti tým, ktorí robili zo soboty niečo samoúčelné. Narobili predpisov a tvrdo žiadali ich zachovávanie, aj keď to bolo proti láske k ľuďom. Vtedy Ježiš povedal pevne: Sobota je pre človeka! Otázka soboty sa stala skúšobným kameňom úprimnosti života z viery.

Predpisy nesmú skamenieť, náboženstvo nesmie skostnatieť, zvyk nesmie zničiť živého ducha a živý vzťah k

Bohu. Zákon a zvyk sa nesmú zvrhnúť na bezduchú prax bez lásky. Toto Ježiš opakoval farizejom. Sám robil v sobotu dobro - uzdravoval, i keď sa preto nad ním pohoršovali. On však trval na svojom.

Nám sa môže zdať, že otázka soboty je čosi malicherné. Pre Židov to však bola mimoriadne citlivá záležitosť. Sobota bola ich najvýraznejším znakom viery. Aj povrchný pozorovateľ, napríklad Grék alebo Riman, si musel všimnúť, čo pre Židov znamená sobota. Nikde inde, ani u jedného národa sa nesvätil každý siedmy deň. Židia ho svätili veľmi prísne. V zápasoch s pohanmi sa dali radšej zmasakrovať, než by boli pracovali alebo bojovali v posvätný deň soboty. Tento deň bol znakom osobitosti vyvoleného národa. Jeho znesväcovanie znamenalo poškvernenie národa.

Ježiš však poukazoval na veľké nebezpečenstvo. Varoval, aby sa nezabúdalo na pôvodný zmysel svätenia soboty, aby sa nezdôrazňovali vonkajšie prejavy natoľko, že by sa vytrácal vnútorný postoj lásky k Bohu a k ľuďom a ostával len mechanizmus zvyku a tradície.

Ježiš si vysoko cenil aj vonkajšie činy. No najviac mu záležalo na vnútornom postoji človeka. Židia jeho čias videli jediné svedectvo poslušnosti voči Zákonu a Bohu vo vonkajšom prejave. Išlo o dodržiavanie presných hygienických zásad, ješť sa mohli len určité jedlá, v sobotu nebolo dovolené pracovať. Aj Ježiš si cenil konkrétne skutky. Preto ani nehovoril abstraktne, ale konkrétne - daj almužnu, neposudzuj, nechaj dar na oltári a choď sa zmieriť, daj chlieb, podaj pohár vody. No pritom stále zdôrazňoval, že vonkajší čin má cenu len vtedy, keď vyrastá znútra, z vnútornej ochoty.

Beda, ak z náboženského života zostane len zvyk. Beda, ak zmizne vnútorná nábožnosť. Ježiš vystríhal pred divadlom. Neukazujte sa, že sa modlíte, že sa postíte. Nevytrubujte, čo dobré ste urobili. Nečistíte nádoby len zvonka. Očistite si srdce! Buďte vnútornejší. Tým budete ľudskejší, pravdivejší a milší Bohu!

Boh nás pozyva

„Istý človek pripravil veľkú večeru a pozval mnoho ľudí. Keď nadišla hodina večere... začali sa všetci vyhovárať... Kúpil som pole... Kúpil som päť záprahov volov... Oženil som sa, a preto nemôžem prísť.“ (Lk 14, 16-20)

Známy anglický konvertita F. W. Faber napísal: „Utekám pred Bohom. V tomto úteku, ktorý mám pred sebou každý deň, je čosi strašné. Boh nás sleduje svojou všadepřitomnou láskou, aby nám odpúšťal a aby nás zachraňoval. My pred ním utekáme. Mnohí sa správajú doslova tak, akoby náplňou ich života bolo vyhýbať sa Bohu. Boh pozyva, hovorí, prosí, dáva sa poznať cez udalosti. Ľudia utekajú.“

Ak je niekto len trocha pozorný a počúva Boží hlas, nikdy neofútuje, keď ide za ním. T. Merton napísal o svojom živote na univerzite: „Naozaj, bolo to zvláštne, že sa to stalo práve v tejto univerzitnej továrni, kde Duch Svätý čakal, aby mi ukázal svetlo vo svojom vlastnom svetle. Jedným z hlavných prostriedkov, ktoré pri tom použil, bolo priateľstvo. Boh ma dal dokopy s niekoľkými solídnymi mladými ľuďmi - spriatelil nás tak, aby nám naše priateľstvo pomáhalo k záchrane pred zmátkami a biedou v modernom svete. Aký to bol dar! Dnes vidím, že naša spása sa začína často obyčajnými vecami, obyčajným pozvaním a stretnutím. Tak to bolo i so mnou. Knihy, myšlienky, básne, obrazy - to všetko sa stávalo materiálom, na ktorom mala pracovať milosť. Okrem toho sa dávalo vo mne do pohybu vnútorné znepokojenie, ktoré ma nútilo hľadať.“

Aké rozmanité býva pozvanie na hostinu viery a života z nej...

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku